

EN ORRIM

SETMANARI BILINGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMO

Provincias: Un trimestre. . . 0'75 ptas.
 Extranjero: Un año. 6'00 »
 Número atrasado: 0'10 »

AÑO I N.º 22
 Sóller 2 de Junio de 1917

Correspondencia y Administración
 Luna 27.—SÓLLER
 No se devuelven los originales

Pere no entendre es francés

En Pere, qu'es un bon amic nostros, mos escriu desde Paris diguent que sa Capital francesa li ha agradat moltíssim y qu'ara ja está colocat, pero també mos conta que va está vintidós dias sense poré trobá colocassió, y amb aquest temps les pessá negres, principalment es derrés dias que ja acabava es dobbés.

Un día que se pesetjava, duguent molta gana y pocs dobbés, passá per devant una fonda, que tenia escrit a sas vidrieras:

Cervice a la carte, et a pris fixe. Diner a franc.

Viva sa generosidad francesa, digué en Pere cuant lletjigué aixó, aquesta casa a fi de creá parroquians deu doná diná de franc, si, ben clá qu'heu diu: *Diner a franc.*

Regota que me caura de bé diná de franc, avuy que tenc tants pocs dobbés.

Y diguent aixó, en Pere entrá endins, y en senyas, perque no entenía gens es francés, demená que li servissen diná.

Cuant se vá ve menjat tot lo que li serviren, es nostros beneit (basta que siga amic nostros) s'aixicá y sen aná a nes garzó per donarli sas gracies des diná, pero es garzó que no entenía es castellá, y menos es mallorquí, entengué que li demenava es preu des diná y digué:

—Un franc.

—Ja'hu sé homo que va de franc, pero te don sas gracies, li digué en Pere, y partigué. Pero es mosso l'agafá per sa americana y li requeri es való des gasto, pero éll aquí pensá si es mosso volía propina y li doná dos céntims, pero, ja'heu crec, qu'es garzó no está conforme y li torna repeti

—Un franc, un franc.

—Coxé que m'heu de fé pagá d'un viatge a nes port.

—Deu reals.
 -- Vos deman lo que cósta es viatge, no lo que val és cavall.

—Pues si va de franc ¿que reclamas? Digué en Pere mitx empipat.

Alló resultá un no entenderse, y gracies que cuant ets ánimos ja comensaven a está etxeltats, se presentá un paisá d'en Pere, y li descifrá aquell enigma y li pegá sa pesseta perque a éll no li haguessen fet treure amb un revolver de sis tits, perque no la tenia a sa seua disposissió.

SOR LLIO.

Coses del día

Madó Nicolava Galestreta, s'altra día va tení una tal discussió amb una veinada seva, de sobra si guanyarian o no es francesos, que li pegaren uns atacs *nirviéticos*, que totduna que s'entrá dins sa cuina, y agafá sa jerre, per bocá aigo dins s'olla li pegá un d'aquells atacs, y joh desgrasi! sa jerre li caigué enterra y sé va fé mil bossins.

La dona se vé obligada a comprané una de nova, y partí cap a sa jerrería de madó Bisturins.

—Madona ¿tendriau una jerra groseta y reforsada?

—Si y moltas qu'entenc.

—No la voldria que vessás.

—Hey ha aquexa que podeu está ben segureta, que no vessa.

Y después de recatetja mitx' hora li comprá se jerra per un real y li envelá cap a sa font.

Poc temps después, torná a se jerrería, molt acalorada, y mes vermeya qu'una capa de torero.

—¡Mestressa! ¿No m'haviu dit que aquesta jerre no vessava?

—¡Jo vos pos cinc duros que no vessava cuant le vos n'heu duita d'aquí!

—¡Miraumé aquest tasté sense teyal! Aixó vol di que jo le feta vessá, pegatli qualque cop!

—A poc a poc. Jo no he xerrat tant. Vos dic que cuant le vos n'heu duita d'aquí no vessava, y vos juc cinc duros.

—Y jo altres cinc.

—Ja están posats. Comensau diguent amb'aqué vos fundau, de que cuant vos n'heu duit sa jerra vessás.

—¡Bon redefoy! Amb qué m'en he anada a sa font, y cuant le tenguda plena ha vessada. Y le podeu mirá, miraulé com vessa. Y ara digau vos amb'aqués lo que vos fundau, de que no vessás cuant la men he duita.

Y sense gens ni mica de maldecaps

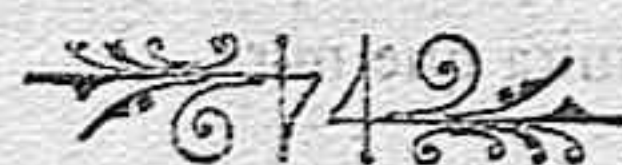
Comensá na Bisturins:

—¿Com voleu vos que vessás

madó cara de padís

¿Si no havia aigo dedins?

PEP NOY.

SORPRESA

Per donà compliment a s'encarrec que els *Reys Magos*, feren a n'EN XERRIM, dimars d'aquesta setmana, es nostro Directó, es Pescadó Retirat, en Pep Noy y Sor Lleó, anarem a visità a D. Damià Ozonas, Concejal des nostro Ajuntament per ferli entrega de se «Sorpresa» que es mentats Reys deixaren a n'EN XERRIM, quant vengueren a Sòlle (día 5 de jené) y com el senyó Ozonas era a Cannes l'hey gordavem, perque el rey moro mos encomenà fort ferm que no l'hey donarem fins que vengués.

A las sis y dos minuts en punt d'es capvespre y amb una aigo de bambolla, sortirem de se Redacció y li envalarem cap a cas nostro Concejal, y arribats allà tocarem a sa porta... y ningú responia, tornarem toca... y mos sorti una jove- te y mos demenà que volíam.

—El senyó Ozonas, hey seria...

—Si senyós, ara l'avisaré, qui li diré que son vostés.

—Una Cómisió de xerrimosos, milló dit, es Directó y Redectós d'EN XERRIM.

—*Liberame domine*, seguin un poquet y are l'avisaré...

Después de dos minuts d'esperá baixá D. Damià Ozonas y en sa amabilitat seva que el caracteriza, mos diguè que se mos oferia:

—Noltros, diguè es Directó; veníam per entregarli una «Sorpresa» que els Reys mos deixarem per quant vosté vengués a Sòlle. y creim no mos farà es desaire; que l'acceptará de tant bon gust, com els Reys l'hey envien.

—Ja heu crec; no faltava més.

Es Pescadó Retirat, que era es depositari d'aquesta «Sorpresa», se treguè de dins sa butxaque, una catseta verda d'uns cinc centímetros de llargari en dos d'emplari y le doná al senyó Ozonas.

—Un milló de gracias, mos vadí, els ho apreciy en tot y per tot y si qualche dia escriviu a n'aquets senyós Reys transmittiules meu agrahiment.

No pás cuidado va dí Sor Lleó, però senyó Ozonas, vosté qu'es tan amable, no mos ensenyaria aquesta «sorpresa» per noltros donarne conta a n'es lectós d'EN XERRIM.

D. Damià n'hos deixá esperá, romp es lacre desfa es fil que anava formada sa capsa, l'obrí y a de dins hey trobá un canonet d'hós, adornadet en floretetes de relleu amb un toradí a cada extrem; embolicat an so canonet hey hagué un pape- ret escrit en lletres doradas que deya: *Mira a sa claró p'es foradí mes petit y veurás se «Sorpresa».*

Així heu fé, posá s'aparato en direcció d'es llum y mira que mira...

Noltros quedarem com estorats, mos asustarem, perque a medida qu'el senyó Ozonas mirava, se seua cara torná de mil colós, se posá vermey com la grana, llevó vert, groc, blau, blanc.....

—Peró D. Damià que li passa?

—Miraul ¡miraul y heu sabreu.

Agafá es nostro Directó es canonet que no era altre cosa més qu'un telescopi, el se posá a s'uy dret llevó a s'esquerra y y sempre veyá lo mateix y oh! oh! oh! quina «Sorpresa», allá s'hi veyá sa figura de *Sa Padrina* assegut devant un tablero que pareix una central de telégrafos y manetja una porsió de fils que cada un acaba a n'es clotell de varios monigotes que pareixen concejals. Així es jefe de sa Central fa moura es cap y sa llengo des seus subordinats.

¡Si que es estada grossa se «Sorpresa», y anys visquem y cosas veurem!

EPIGRAMA

Parlava des poc bestia
que dins Mallorca tenim,
mestre Pep y mestre Xim
y un d'ells així s'esclamá:
—Ja no tenim per matá
ni xots, ni bous, ni cap vaca,
y si sa pau no s'atraca
prest carn no podrem menjá.
Y s'altre qu'es des sabuts
responguè donantli es brou:
—No tenim vaca ni bou
pero mos sobren banyuts.

De sa Pobla

Aquets poblés son el reverent dimoni per escriure. Aquesta setmana mos han enviat un altre caramull d'original. Bono, es Corresponsal no deu pensá qu'en tenim un cuarto ple d'atrasat per pública... Y essent així si no tenim cuantrorde retirarem tot es pasat per dá cabuda a n'es d'hara, y es que vendrá.

Aquest pic comensan per aixó:

Senyó Corresponsal: Es motiu de sa present es per tractá d'un atloteta qu'habite a nes carré del Rosari, que te per nom Francisca mor...na que ja es un poc coneguda pes seus veinats, y que li passá un fet digne de se publicitat.

Pues un vespre, se replegaren una garde d'estornells molt coneguts d'ella, y s'idearen un plá infernal.

Un d'ells s'en aná cap a cá na Francisca, amb s'escusa de festelja, aseguensé devorá ella.

Poc temps feya que xerraven, quant sentiren que tocaven amb sa baula des portal.

—Ves a veure qui és, diguè s'estornell.

Na Francisca aná a obrí a n'as qui to-

caven, que no eran mes qu'ets altres estornells, que totduna que veren ubert envergaren una poalada d'aigo per sa cara d'aquella atloteta.

Es futuro anemorat, per disimulá es cas y ses ganes de riure que tenia, sorti fent es papé de furiós, diguent qu'el havian banyant, encalsant ets altres estornells, y per fé mes de matón es tregué un revolver y comensá a desperá tirs.

Resultat d'aquest pás: Que na Francisca jeu desde aquell día pe sa causa de volerse deverti demunt ella, una partida de polats y d'errats de contes, que no fenguent seny ni vergonya, es deverteixen demunt sers que saben que no'ls se poden ajustá es contes.

Y basta per vuy.

EN CAME VERDE

¡José María Santísima! Es poblés aquest pic han romput amb castellá:

Los habitantes de La Puebla, comentan mucho un caso tan gordo, que pocas veces ha sucedido uno de igual índole, siendo el siguiente:

El Padre Banya y el Padre Toribio son Vocales entre otros, de una Sociedad de Beneficencia de esta Villa y solo por la friolera de que el Vice Director de la misma, les dijo las verdades que se merecian, referentes a las Juntas, perdieron las amistades, y de aquí que el Padre Toribio, tomó la vil resolución de negar la Sagrada Comunión, publicamente al mencionado Vice Director, el día que se presentó por este Acto, día 26 Febrero de 1916.

Después para mayor solemnidad, el Sr. Director de la mencionada Sociedad, en la Junta del primero de junio de 1916, presentó por escrito todo lo pasado con el Vice-Director, y consta que se aplaudió la resolución tomada por el Padre Baña, y se acordó por mayoría de votos, de que se continuara negando sucesivamente aquello al Vice-Director.

Después el Padre Baña orgulloso pregona el citado acuerdo y el Vice-Director siguiendo los trámites legales, acude a la Superioridad y esta enseguida llama al Director y le manda convoque junta extraordinaria, en la cual se anula la mencionada resolución del día primero de junio, referente a la Comunión del Vice-Director.

Para terminar diremos que el Padre Baña y el Padre Toribio tienen cada uno lo que les corresponde.

Según se dice, el Padre Baña muchas noches hace funciones de cine con su linterna mágica y que película le representa los beneficios liquidados de los años anteriores que llegaban a arrojar la cantidad de 3,525 ptas. y el año último alcanzó 56 ptas. Y aquí termina la película.

UN TRABADO

De Manacó

Enguany, a sa fira d'aquí ha passat un pás de riure.

Y perque sabiguen qu'in es valtaquí: Es dia de sa fira se pasetjaven un parei de jovenetas, guapas, duguent a darrera un estol de pinxos, que no gosaven declarar s'amó a n'aquellas preciosidats, per temó a una carabassa grossa.

A la fi se revestiren de való, investint cap a ellas, diguentles si volian qu'els se comprassin sa jugueta. Com ellas digueren que si, les demenaren que volian:

—Noltros volem unas trobigueras ben vermeyas.

Els totduna partiren cap a una taula que venian trobigueras.

Ne concertaren unas y demenant es preu los contestaren:

—Un duro.

Aquestas dues paraulas los dexá petrificats, igual que beneits.

Tots sa posaren má a butxaque, treuguent cada un es seu caudal, arribant a recaudá sa cantidad de dos reals.

En vista qu'aixó no bastava ni per comensá tornaren a n'aquellas atlotas diguentlas:

—Sas trobigueras d'allá no mos agraden ¿voleu qu'anem a un altre taula?

—Si no vos agraden a voltros, ja mos agraden a noltros, y heu de sebre, qu'em comprés, que no teniu un céntim cada un, ¡heu sabeu! heu hem compres y ademés

heu de sebre beneitós

qu'un que vol comprá juguetes ha de tení de pesetas

devés quatre o cinc sacots

UN QU'HEU VÉ

Manacó 28 Matix 1917

DE ALARÓ

Digne de publicá y de ferli un comentari, es una carta qu'ha caiguda amb sas meuas mans y que se diu qu'es redactada per una senyora que se presentá a nes frente alemán y deixá aquest recuerdo a s'oficialitat.

Sa diu també, qu'aquella senyora que deixa aquesta carta a n'ets alemanes, era la mare de Deu, encarnada per supuesto.

¡Jesús mare de Deu, que d'animelades que se diven per la terra!

Sa carta de referéncia diu que ja sa costa la fi del món, qu'ets alemanes gonyaran sa guerra y altres animeladas per l'estil, y com a prólogo du sa sigüent adverténcia:

En el campo de batalla se presentó una dama y sin decir palabra desapareció, dejando una carta dirigida al Vicario de todo el mundo, y diciendo que el que haga cuatro copias y las reparta ante de los

nueve dias gozará de alegrías y fortuna en su casa, y el que no la haga tendrá desgracias y miseria.

Soliment riaves me causá aquesta carta, y totduna vaitx creure que se tractava de qualche fanátic o fanática y per llevarme de dubtes me vaitx informá y efectivament resultá que s'autora d'aquest.... embuy era una beata que no val sas payas de allá ahont jeu.

Aclarit es lío aquest, men vaitx aná tot trenquilet a casa y es temps que codratjava un brenal cantava aquesta cansó:

Com tots es líos armats,

s'autó d'aquesta porcada

es una beata ruada

des barrio des mals llengats.

UN SOLDAT LLARC

De Esporlas

Copiam es sigüent diálec tengut an es llevadors de sa Vila Veya.

—Escolta, Margalida; ¿qué ja has pagat es consum?

—Si, Tunina; ja l'he pagat, y te fas present que si no'l pagas més que depresta te donarán un disgust.

—Escolta, Margalida, y no cridis fort, no fos cosa que mos sentissen de dins aquets taronjés, l'amo es consejal y mos duria a sa presó. Diguem, tú est beata y segurament, sabs algo. Unas diuen que paguem; pero altres diuen lo contrari, fundantse, en que es consum está mal repartit.

—Mira, Tunineta, lo que jo te puc di y heu sé de bonas pedras, es que may havia estat tant ben fet y en tanta justici. Així al menos heu diu na Paloni, que pots está ben segura qu'heu sab. Me digué que s'Autoritat li manifestá que duyen fets vuit o nou repartos y qu'hey havian posat tota cuanta sera tenian fins a n'es punt que tot es poble sensat diu, y així he crec, que no'ls ha quedat més sera per crema.

—Pero.... mira, Margalida. ¿no te recorda que fá cosa d'un any deyan pes poble que s'Ajuntament estava malalt?

—Si fieta, heu recort molt bé; pero encara qu'incurable s'inutilitatís de que patian, els han apedessat, y per consiguient están asegurats d'una mort repentina, y ja veurás tú com antes de morí feran testament, encarregant an es seus hereus que sa recordin d'es consum y que a las bonas o a las males el fassin pagá. Ja heu veus, pague, y no t'escoltis rahóns.

—Pero....

—No hei ha perons, pague y no t'escoltis cansons.

Tots aquets que predican que no paguem ja'ls he repararás, no tenen ahont caure morts, y en canví tots es que ca-

llen y paguen son jent de ca seua y bevits d'es señós que *Deo gracias* governan es poble y mos donen una Desjuntament modelo de pa....ciencia

—Calle, Margalida, no parlis més que vé en Tomeu Ninó, y mos podria sentí.

Arribá en Tomeu Ninó que per lo vist ha sentit algo de s'anterioro conversa y diriginse an es grupo les diu:

—Peremisa, sen a fotas, meneites, no pagueu; jo seré juntament amb en Pernau y Mero y perdonarem consum a poble, peremisa, sen a fotas....

UN QUI ESCOLTAVA

XERRIMADES

De Biniaraix mos conta un *Famellut*:

Ja'hu val amb so nostro campané; o bé perque no té rellotje, lo perque no coneix quin' hora és, o siga per lo que siga, la cuestió que no li poren prende format amb so tocá sas campanas. Devegades toca es mitx dia a las onse y mitxa y devegades una hora mes tart; igualment que sas Avemarias que les toca... cuantv li cau bé,

¿Qué troba qu'hem de fé senyo Director?...

Pues digauli:

—Si no te compon y prens més formalitat amb so tocá sas campanas, te entregarem amb sas mans des saix.

Es resultat es infalible. Sa pó guarda sa vinya.

Ta-tati-ta-tato.

Se fa sebre a totas sas fabricantes de «Can Padassot» que sa que vol gonyá cinc duros, no té més que dirmos quina es sa fabricante que sen va a diná mitxa hora antes que sas altres, y entra a sa fábrica un' hora antes que sas altres.

Responguent a n'aquesta pregunta, y diguent quina classe de feina, o de *cine*, fa aquesta rosseta dins sa fábrica, a un hora que no hey ha mes personas qu'ella y tot lo mas un altre homo, se pot gonyá vinticinc pessetas, y si es una jove li afejirem una ferra ta pes coll.

Per lo tant fabricantetas

si destapau es secret

voltros tendreu sas pessetas

y noltros sabrem es net

de s'obrá de pulidetas.

UN BURLADOR

De per debes cana *Vea* mos amollan aquest romanso.

Entre En Llorens Capallá y en Sebestiá es *Poblé* un glosat mos varen fé qu'es mol digne d'aleba. Amb aquella curta estona que glosaren allá es dos, verem qu'eran glosadós que mereixen dú corona. En *Capallá* es de primera, per glosá es

tant tunant, que molt bé pot ana davant y es Poble molt poc darrera.

Retregueren EN XERRIM y per sert que le alabaren pero a n'Urbano li daren un estona de ventim.

P'EN XERRIM termes mols bells tengueren per alabansa. y es nostro agrahiment alcansa. alabarlos ara a ells.

Dilluns passat varen veure un turista que fotografiava es cadafal de tocari sa música.

Una de dues: O aquest extaranjé era molt raro, o era un vivo que volia fé veure a n'ets extaranjés sa resesa des solle-rics.

Dijous de la setmana passada venguent dins es trenvia verem un misatje den Pep Mosca que duya una gerra plena de llet y mesclat en sa llet també verem una fuya de col.

Apasá qu'es municipal Corona també era dins es trenvia y va veure aquella mescla, sa llet sa despetxá.

Si no dona part a nes menescal li llevarem sa corona y quedarà municipal totsol, y si en va dá li llevarem s'estatua que li proposarem fá varias setmanas.

Per lo tant...

...Corona no va de broma, no ferem cap compliment o vos llevam sa corona, o a s'altre es monument.

En Pep Noy ha fet un descubriment, sensacional.

No es de cap hort de tomátigues per supuesto. Es descubriment és es siguent:

S'as atlotas sollericas ferán una mal criadesa, y sa mara els se dirá—Mirau, si feis aixó no vos compraré s'aro dó, no vos feré es vestit etc.

Y tan mateix es pitxó que predicá a someras no la creuen.

En canvi sa mara els se dirá

—Si feis aixó vos posaré demunt EN XERRIM, y ellas tremolant sa sevan, y no tornan fe cap mal criadesa durant aquell dia.

Vaja está vist y aprovat, que aquest Pep Noy, es un gran homo, y amb prova d'aixó, el farem Alcalde y li regalarem una vara.

¡Ydó que vos pensaveu!

A Sólle, haviat ferán una peregrinassió a Felanitx.

Ara com ara, es segú qu'hey anirán:

Es senyós exploradós sa musiqueta d'aquí y llevó per afeji d'EN XERRIM, es redactós.

Un qu'heu sap tot mos diu amb veus de canela:

Habita a nes carré Nou una atlota re-

sselosa, domés qu'es molt peganyosa y mes mal feta qu'un bou, amb banyas entorsillades. Per crítica es de primera, per ella ningú es condret y valdria mil vegades que se llevas es suquet que dú. per sa llagrimera. Jesús y quin mal visi que té aquest bacallá, cualsevol veja passá totduna el vol batiá y com es una injustici, si li gués de fé judici la faria des-terra.

¡Oh elefant! ¡Oh bellena! A tot ta vuy compará, ets capasse d'espentá a nes mes pintat cristiá qui demunt sa terra e-lena.

Te promet si no fas bonde, ferte corre mala sort y amb que tengues un uy tort quant venga sa teva mort te promet de cantá fort y de tocá una ximbomba.

Y ara qu'he fet sa miloca per avuy vaitx remetant se setmana de davant tornaré pegá a sa loca.

Fins ara haviam cregut que es cafes no vivian mes que a Marruecos, empero ara veim que per Sólle ni ha un que supera z tots es moros plegats.

Y perque sabiguen qui és, escoltau lo que mos relata es nostro detective privat don Vikake:

«Pes carré de S. Bartomeu, hey viu un homo, que segons es di de sa jent, sen va de sa rosca. Pues diumenje, a mitx dia, comensá a dá llenya a sa seua pobre dona, que no es capás a fé mal a ningú, y que asegur, ben segú, que no li havia donat motiu. Lo que comunic a vosté senyó directó perque li ajust es contas.»

Ara noltros mos resta di una cosse, a n'agues loco. ¿No veis vos, que encara que sigau es seu homo, no teniu drets a pegarli? ¿No veis que s'atupá a una done es un crimen a s'humanidad? ¿No veis vos es titol que vos merexeu? ¿No veis es cástic que vos toca? ¿No veis qu'axó es sé malas ánimas, s'etupá, un ser mes débil que vos? ¿No veis que vos merexeu, vos peguin amb'un bon garrot, tantas garrotadas, com vos bufetades li heu pegat a ella?

Y en fin per acabá es detective vos fá aquesta cansó:

Vos amb sa dona feia maitx, dantli moltas tupedetas, pero vos juc tres pesetas que no heu feis en so Saitx

Sabem qu'hey ha unas cuantas fabri-cantes que se vanaglorian de qu'EN XERRIM ja no se posa amb éllas

¡Animas innoentas! Es dia que vos tornarem prende pes nostro conta ¡Ay! Desgressiadas de voltros.

Y llevó vos queixareu si s'uy posat vos tenim y de segú que direu:

—¡Maleit siga EN XERRIM.

Tota persona forense qu'a Palma haja d'aná mol barato á pot menjá a sa FONDA SOLLERENSE

De Fornalutx diven:

Senyó directó: ¿No li hauria quedat cap banderilla de ses qu'havia d'aficá a nes satix? Perque noltros aquí tenim un escola que sa mereix, ni afiquin vint, tan beneit es, y aixi podria sé tornás mes viu. Sobretot mira tant per l'Iglesí, que quant capta per allá dedins, camina, igual que si trepitjas ous, per pó de no espenyá sas retjolas.

Esperant sa contesta mos despedim de vosté affms.

JUSEP, TONI Y MIQUEL ESPERDENOLA

Els s'em contestat amb so sigüent te-legrama:

«No hey ha banderillas. Sin voleu a Ciutat en venen—Directó.»

—¡Que tal Miquel! ¿Per hont volas que may te poren trobá?...

—Perque ara tenc un villá y m'entretenc fent carambolas.

De cop na fas mes de vint.

Es un billá que va bé des que fá en **Nadal Ferrer**

Carré des Socorro 5.

Es jove no't desconsolis

si te veus sa vista lluenta.

tenguent sa gana dolenta

ten, entrará de valenta

beguent es **PALOS RESOLIS**.

qu'en P. Estrany aquí regenta.

De venta a tots es cafes y casas de beguda.

A sa fonda Palmesana que té l'amo Andre Ramón tots es dormitoris son amb ventilació molt sana; y per llevarse sa gana trobaran plats variats amb bon esmero arreglats servits amb gran prontifut y amorosa servitut y tot a preus rebejats.

Si voleu sebre ahont es carré de Cocheras, tres.

Juventut eterna...

...se consiguéix usant s'AIGO TRIUNFAL POGRESIVA, que garantisen que no conté nitrát de plata ni sustancis nocivas a sa salut.

No embruta sa pell ni taca sa roba.

Preu: 5 pessetas botella

¡Fora cabeis blancs! ¡Viva sa juventut! En venen a Palma: perfumería Inglesa, a se Cadana 6—Perfumería Oriental, Quint 1 y 3 —Perfumería de D. Lluç Canals, Brosa 10 y a SOLLE: Jermanas Estades, Plassa Constitució 16 y a sa Perfumería Artística, Lluna 5 y a totas sas principals perfumerías d'España.

¡¡¡Qui torna en sos cabeis blancs es perque voll!!!

SÓLLER-Tip. Moderna de Calatayud y C.ª